

Μιλάει πολὺ γουστόζικα (μὲ μεγάλην χάριν) αὐτόθι. *Εἶναι πολὺ γουστόζικα βαλμένο Λεξ. Δημητρ. Ντύνεται πάντα γουστόζικα Ἀθῆν.*

γουστόζικος ἐπίθ. σύνηθ. γουστόζ'κους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. γουτσόζ'κους Μακεδ. (Βόιον) γουστότσ'κους Μακεδ. (Κοζ.) γουστόδικος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γουστόδ'κους Μακεδ. (Καστορ.) γουστό'κους Μακεδ. (Κοζ.) γουστουζίκος Νάξ. (Γαλανᾶδ.)—Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 32 γουστόζ'κους Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ σ τ ό ζ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς.

1) Εὐγευστος Προπ. (Ἀρτάκ. κ.ά.)—Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 32: "Αμα ἤθιλι νὰ κάμ' τοῦ κουριὰν πιὸ γουστόζ'κον, ἔβαζι κὶ λίγ' ζάχαρ' Ἀρτάκ. Μέρα νύχτα 'ς τὸ τραπέζι, τρώγε τὰ πιὸ καλότερα φαγιά, τὰ πιὸ φίνα, τὰ πιὸ γουστουζικά. Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. 2) Χαρίεις, καλαίσθητος σύνηθ.: Κάνει γουστόζικο ντύσιμο Ἀθῆν. Πουλὸ γουστόζ'κον γίν'κ' αὐτὸ τοῦ φ'στιά' τῆς Λεύκους Ἡπ. (Κουκούλ.) Οὐ Βαγγέλ'ς τραγ'δουσ' ἕνα γουστόζ'κον τραγ'δάξ' Στερελλ. (Παρνασσ.) *Εἶναι γουστόζικο αὐτὸ τὸ карабошкаράκι Ἑρεικ. || Ποίημ.*

Τὰ χάριτινα καράβια μας, | παιδὶ τὰ 'χω ἐτοιμάσει γουστόζικα, σὰν πῶς τὰ θές
Σ. Σκίπ., Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 40. 3) Ἀστεῖος, διασκεδαστικός σύνηθ.: Μὰ ξέρεις τί γουστουζικο κοπέλι εἶναι! "Αμα 'ν' ἀρχίσῃ νὰ λέῃ, μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ ξεκαρδιστῇς ἀπὸ τὰ γέλια Νάξ. (Γαλανᾶδ.) *Εἶναι γουστόζ'κους ἄντρας Στερελλ. (Ἀχυρ.)* Θὰ σοῦ ποῦμι γουστόδ'κα πράματα, θὰ γιλάσ'ς πουλὸ Μακεδ. (Καστορ.) Ἀδουκήθ'κα τοῦ μακαρίτ' τοῦ Στάμ'κον, πόσον γουστότσ'κους ἦταν (ἀδουκήθ'κα = ἐνεθυμήθην) Μακεδ. (Κοζ.) Τοῦ πιὸ γουστόζ'κον κατόρθωμα τοῦ Βαγγέλ' ἦταν τότε πῶβαλι 'ς γάττις 'ς τῇ γ'ναίκα Στερελλ. (Παρνασσ.) Μὰ ὅταν τὸ φέρῃ ὁ λόγος, ξέρει νὰ σοῦ πῇ καὶ κἀνένα γουστόζικο ἀνέκδοτο Γ. Ψυχάρ., Στὸν Ἰσκιο, 136. Συνών. γ ο υ σ τ ό ζ ο ς 2. 4) Ἰδιόρρυθμος, παράξενος Νάξ. (Μον.): Τὰ πιὸ γουστόζικα ὀνόματα. 5) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐς., τὸ ἀστεῖον Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): Νὰ στσεφτώ ἕνα γουστόδικο (νὰ σκεφθῶ ἕν ἀστεῖον).

γουστόζος ἐπίθ. σύνηθ. γουστόζους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. 'ουστόζος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουστόδιος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gustoso* = τερπνός, ἀστεῖος. Ὁ τύπ. γ ο υ σ τ ό δ ι ο ς κατὰ τὰ ἐπιθ. πα ρ ό δ ι ο ς, π λ α ν ό δ ι ο ς.

1) Εὐγευστος Ἑρεικ.: Τὸ ποδικοσαργόπουλο ὅπως θέλεις τὸ μαγερεύεις. *Εἶναι γουστόζο φαῖ* (ποδικοσαργόπουλο = μικρὸς ποντικοσαργός, εἶδος ἰχθύος). 2) Ὁ ἀστεῖος, ὁ εὐχαρίστως ἀκουόμενος νὰ ὁμιλῇ σύνηθ.: Γουστόζος ἄνθρωπος, γουστόζα γυναικα Κεφαλλ. "Εναι πολὺ γουστόδιος. Νὰ τὸν ἀκούῃς, θὰ ξεκαρδιστῇς 'ς τὰ γέλια Πελοπν. (Κίτ. Μαν.) Ὁ κακοξημερωμένος, ἐξυπνος καὶ 'ουστόζος πού 'ναι! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ δικαστὴς μάλιστα βρῆκε πολὺ γουστόζα τῇ σορτίτα αὐτῇ τοῦ Ζακνθινοῦ (σορτίτα = ἐξοδος) Γ. Ξενοπ., Κόσμος, 139 *Ξεκαρδίζονταν ἀπὸ τὰ γέλια, μὰ τὰ 'λεγε τόσο γουστόζα!* Γ. Ξενοπ., Πλούς. καὶ φτωχ., 129. Συνών. γ ο υ σ τ ό ζ ι κ ο ς 3.

γουστός ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γουστό Πελοπν. (Μεσσην.) Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ σ τ ο.

1) Εὐγευστος, νόστιμος ἐνθ' ἄν.: Τοῦ ἀχλάδ' ἦταν γουστό Στερελλ. (Περίστ.) 2) Τερπνός, εὐχάριστος, διασκεδαστικός ἐνθ' ἄν.: Πές εὐτοῦνο τὸ τραγοῦδι, πού 'ναι πολὺ γουστό Πελοπν. (Μεσσην.)

γουταπέγκα ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ. βουταπέγκα Ναύστ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guttaperca*.

Κομμιώδης οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τοῦ δένδρου Δίχοψις ἡ γούτα (*Dichopsis gutta*) τῆς οἰκογ. τῶν Σαποτιδῶν (*Sapotaceae*), τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὴν Σιγκαπούρην. Ἐκ τοῦ χυμοῦ τούτου παρασκευάζονται φύλλα παρεμβλλόμενα μεταξὺ δύο μεταλλικῶν τεμαχίων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς στεγανότητος τῆς συνδέσεως ἢ χρησιμοποιοῦμενα ὡς μονωτικὸν ὑλικὸν τῶν ἠλεκτρικῶν καὶ τηλεγραφικῶν καλωδίων ἢ δι' ἐπάλειψιν τῶν πληγῶν ἐνθ' ἄν.

γουτίζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ τ ο ς.

Κάμνω ἔρωτα πρὸς τινα Νίσυρ.: Ἀσμ.

Ἐγύρισά το τὸ χωριό, πάλι θὰ τὸ γυρίσω, ὡσὰν ἐσένα ἄλλο νιὸ δὲν ἡῶρα νὰ γουτίσω.

γοῦτος ὁ, πολλαχ. γοῦτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Πιθαν. τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ τ ο ς, τὸ ὅπ. εἰς τὸ Μ. Ἐτυμολ. 238,55 «γοῦτος» ληκύθου εἶδος», ἴσως ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν ἐκ τῆς ληκύθου ἔκροτῃν τοῦ ὕδατος πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ.

1) Ἡ ἄρρην περιστερὰ πολλαχ.: "Οταν ἀκοῦς τὸ γοῦτο νὰ φωνάζῃ, εἶναι κακὸ Πελοπν. (Κυνουρ.) Οὐ γοῦτους φωνάζ' οὐλ' μέρα Θεσσ. (Πρόδρομ.) Αὐτὸν τοῦ γοῦτου βαρέθ'κα νὰ τοὺν ἀκούουν νὰ φωνάζ' οὐλ' μέρα Θεσσ. (Κρήν.) || Φρ. *Εἶναι φουσκωμένος σὰ γοῦτος* (ἐπὶ τῶν κομπορρημόνων) Ἀθῆν. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐτραφὴς εἰς τὸ πρόσωπον Ἀθῆν. 2) Εἶδος πτηνοῦ μεγέθους κόρακος Μακεδ. (Κοζ.) 3) Ὁ ἰχθὺς Σκυλιόρρινος ὁ ἀστερώδης (*Scyliorhinus stellaris*) τῆς οἰκογ. τῶν Σκυλιορρινιδῶν (*Scyliorhinidae*) Κύθηρ. Συνών. γ ά τ τ ο ς 2, γ α τ τ ό ψ α ρ ο 1. 4) Ὁ ἰχθὺς Φυκίς ἡ μεσογειακὴ (*Phycis mediterranea*) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (*Gadidae*) ἑνιαχ. 5) Εἶδος παιδιᾶς Θεσσ. (Μελιβ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γοῦτος καὶ ὡς ἐπών. καὶ ὡς παρωνύμ. πολλαχ.

γουτούρεμαν τό, βλ. κουτούρεμαν.

γουτουρεύω βλ. κουτουρεύω.

γουτσάδι τό, ἑνιαχ. γουτσάδ' Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. γιῑῑῑ (= κριὸς ὁδηγὸς ποιμνίου) καὶ τῆς παραγωγ. κατάλ. -ά δι.

Κριὸς, συνήθως εὐνουχισθεὶς ἐνθ' ἄν. Συνών. κ ε σ έ μ ι.

γουτσάκι τό, ἑνιαχ. γουτσάκ' Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Πέραμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ τ σ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

Ὁ μικρὸς γ ο ὕ τ σ ο ς, μικρὰ λέμβος ἐνθ' ἄν.

γουτσάρι τό, ἑνιαχ. γουτσάρ' Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. γιῑῑῑ (= κριὸς ὁδηγὸς ποιμνίου) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ι.

Γ ο υ τ σ ά δ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

